

Pigtrådsremedier og drengetøj

Knud Steffen i rivende firspring; læseren efterladt med nåh ja,
kun en kinamands chancer

Knud Steffen Nielsen En Kinamands Chancer

64 sider, 98 kr.
Edition After Hand

Anmeldt af Jakob Østergaard Nielsen

Knud Steffen er maler, og malere skriver også tekster (Claus Carstensen, Wols, Kirkeby), og de ender altid lidt skævt, for ikke at sige udenfor, i et poetisk landskab. Det gælder både teksterne selv, som har et anarkistisk tilsnit og en del vildveje, og dernæst receptionen af dem. De bliver tilsyneladende aldrig taget helt alvorligt, og det muligvis, fordi sigtet bare er et andet hos den type digtere: Sproget virker ikke som et så esoterisk materiale som hos de rigtige digtere, men bliver meget mere funktionelt og af den grund ikke mere meddelsomt. De ta-

ler og taler, men sladrer gør de i hvert fald ikke. Og Knud Steffen er ingen undtagelse, han taler stærkt, sandt og hurtigt om primært eksistentialerne, og derefter løseligt om liv i det hele taget, som det nu tager sig ud, når ord som vepumpe og affektionsværdi dukker op i samme digt. Og lad mig med det samme fremvise en stump tekst, så forvirringen ikke vokser både mig og anmeldelsen yderligere over hovedet:

Stedet betyder noget.

*Jeg ku leve på en sten. Men det kræver
det så osse.*

Fødderne, de plantes.

Eller begivenhederne finder sted.

Jordbundet.

Historien er

ontologisk. Det er rhododendronen, ligervis.

*Det 14. år på slægtsgården lod man
gården afmale. Helst havde man set et*

*let fly tage et foto. Fucker Friendship møder
Jakobsminde 1677 eller hvaddetnuer.
Avlsbygningen
havde sit lager af halm og maskiner. Udtjente.
Beretninger op-
hobet, lidt alm missionærer i for
lige linjer går der jo nok i skidtet, og så under
lavalder.*

Maleren og digteren er hjemme i sit favnende stof, og det er derfor digte, som dette fungerer. Han mimer forskellige sproglige fænomener (talesprog, vendinger, vrøvl, en sludder for en sladder i det hele taget), men det er frækt gade-drengagtigt alvorligt, og af en hel anden karat end den mondæne og overmåde kvalificerede mimen og vrøvlen, som florerer nu til dags. Der bliver talt med skarp og sikker stemme, og aldrig fremstår det hermetisk eller tilfældigt, og bogen virker som en lang hvirvlende eksistentiel peptalk, og det lyder flot, men er yderst banalt: Den fungerer, hjertet slår rent faktisk hurtigere bagefter. Og så er det ikke så vigtigt, at en bare nogenlunde stringent betydning ikke kan vrides ud; de her digte er stift synergiske.

Jeg kan ikke komme tættere på Knud Steffen end Knud Steffen selv, og derfor skal han også have det sidste ord (om sig selv):

*Ikke en spektakulær clairvoyant i
skilteskoven mellem Skive og Viborg.*

*Jo, minsæl som ud af intet. Der kommer
han. Inden jeg når at trække alt i mig igen. ■*